

bort ved Vedtagelsen af Flertallets Forslag, eller fordi den ærede Ordfører havde ment, at det vilde være heldigt at tage dem under Overveielse til en senere Behandling, eller endelig fordi de, selv om de blive endelig vedtagne, vilde, efter hvad der vedtoges igaar, gjøre hele Lovforslaget meningsløst. Det tror jeg er 3 ganske gode Grunde til at tage Ændringsforslag tilbage. Naar det ærede Medlem mente, at de Ændringsforslag, der nu foreligge fra Mindretallet, skulde have samme Skiebne, og beslægtede det, da han havde tilfagt eller vilde tilfage flere af dem sin Støtte, skal jeg berolige det ærede Medlem med, at det ikke vil ske. Det er nemlig med Hensyn til flere af disse Ændringsforslag ikke Mindretallets Hensigt at tage dem tilbage. Sville af Ændringsforslagene det mener at burde tage tilbage, skal jeg naturligvis nærmere betegne, saa snart Diskussionen er sluttet.

Bajer: Jeg ønskede kun at bemærke, at naar det ærede Medlem (Loermoes) mente, at jeg havde misforstaaet det af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) stillede Ændringsforslag (Nr. 7), saa forholdt det sig ikke saaledes. Jeg har ikke misforstaaet det; men jeg gjorde mig skyldig i en Feiltagelse, for saa vidt jeg muligvis dertil knyttede min Bemærkning om Uanskeligheden af, at de Officerer, der skulle falde for en Aldersgrændse, 3 Aar tidligere kunde forlange Afsted med Pension. Denne Bemærkning hører ikke til dette Ændringsforslag, men burde have været knyttet til Mindretallets Ændringsforslag Nr. 41.

Krigsministeren (Saffner): Efter at jeg har udtalt mig om det første Afsnit af dette Lovforslag ved 2den Behandling her, og efter den Afstemning, der derefter fandt Sted, kan jeg indtage en vis tilbagetrukket Stilling lige overfor de øvrige stillede Ændringsforslag. Min Berettigelse til at indtage denne Stilling tror jeg at have begrundet ved mine Udtalelser igaar. Jeg agter heller ikke at indtage nogen anden Stilling lige overfor de Flertalsforslag, som nu foreligge til Behandling, og jeg skal kun tilføie, at dersom der ikke var anden Uoverensstemmelse mellem det ærede Udvalgs Flertal og Ministeren end den, som fremgaar af de til dette Afsnit stillede Ændringsforslag, tror jeg ikke, at det vilde være vanskeligt at komme til en Overenskomst. — Der er imidlertid et Ændringsforslag, som jeg skal gjøre til Gjenstand for en noget nærmere Omtale, og jeg skal derunder tillige berøre de Udtalelser, som den ærede Ordfører knyttede dertil. Det er det Ændringsforslag, som er stillet til § 108, som handler om Auditørerne. Lovforslaget gaar simpelthen ud paa at fastslaa, hvoraf Auditørkorpset skal bestaa, medens Udvalgets Flertals Ændringsforslag gaar ud paa, at der skal tilføies: „indtil en ny militær Straffe- og Rettergangslov er givet,

bestaar Auditørkorpset af . . .“ Jeg mener nu, at det kan være temmelig ligegyldigt, i hvilken Form denne Paragraf bliver vedtagen. Det undrede Udvalgets ærede Ordfører, at Ministeren efter de Forhandlinger, der tidligere havde fundet Sted, havde fastholdt den Redaktion, som findes i Lovforslaget. Jeg tror imidlertid ikke, at man kan faae Andet ud af Ministerens Stilling til Lovforslaget end det, at man efter hans Anskuelse bør bibeholde Auditørerne som en Del af den militære Retsinstitution, en Anskuelse, som det forekom mig, at Udvalgets ærede Ordfører ogsaa delte. Men til Ændringsforslaget knyttede den ærede Ordfører Udtalelser om, at det ikke alene var ønskeligt, men ligefrem nødvendigt, at vi snarest muligt fik en ny Straffe- og Rettergangslov for Krigsmagten. En hel Del af de Udtalelser, som vi hørte fra den ærede Ordfører, kan jeg tiltræde; jeg siger udtrykkelig: „en hel Del“ af dem; thi jeg kan ikke sige det om dem alle. En hel Del af dem kan jeg tiltræde, fordi jeg maa erkende, at de i og for sig ere rigtige. Jeg deler fuldstændig den Anskuelse, hvorpaa de hvile, og jeg kan saa meget mere tiltræde dem, som, dersom jeg ikke husker meget feil, en hel Del af de Udtalelser, som vi hørte af den ærede Ordfører, findes i Bemærkningerne til et Lovforslag om en ny Straffelov for Krigsmagten, som jeg havde den Ære at indbringe i Rigsdagen i Sessionen 1871—72. Men man kan ikke rette nogen Behreidelse, i det Mindste ikke imod mig, for, at denne Sag ikke er fremmet videre, end den er. Lovforslaget blev i Sessionen 1871—72 indbragt af mig og ført igjennem i det andet Æng, det strandede her væsentlig kun paa en mindre Uoverensstemmelse. Der var ikke, som den ærede Ordfører udtalte, Tale om at bibeholde legemlige Straffe som den staaende Arrest og Krumslutning, men kun Spørgsmaal om at bibeholde den ene, nemlig den staaende Arrest. Mod Krumslutningsstraffen udtalte jeg mig ligesaa bestemt som mod anden legemlig Straf, men jeg fastholdt bestemt, at man maatte indrømme mig den staaende Arrest, væsentlig paa Grund af den korte Tjenestetid, som i Loven er fastslaaet for vort Mandskab; hvor man har længere Tjenestetid, f. Ex. i Lydsland en treaarig Tjenestetid, kan man uden væsentlig Betænkelighed renoncere paa en saadan legemlig Straf som staaende Arrest, men jeg tror, at det vil være vanskeligt at renoncere paa den her. Skylden for, at Sagen ikke er bragt videre frem, og at vi ikke ere komne til en Reform, ligger saaledes ikke hos mig. Jeg har paa givne Anledninger netop fra det samme ærede Medlems Side udtalt mig derhen, at jeg var villig til i næste Session, saafremt jeg til den Tid skulde være paa samme Plads, som jeg nu er, at fremkomme med et Forslag til en militær Straffelov, og jeg angav de Grunde, hvorfor jeg ikke allerede i denne Session havde indbragt et saa-